

bidrag". Jeg henstiller til Overvejelse, om dette vil være fornødent, eller om man gennem Praksis vil kunne ordne det saaledes, at saadanne Personer, der kun midlertidig ere herinde, blive helt fri for Signingsbidrag. Det er i Konsekvens med Loven, og jeg tror, at det kan følge af Bestemmelsen i § 1. — Men bortset deraf forekommer det mig rigtigt, at man beholder det nuværende Udtryk „midlertidigt" i Stedet for „samtidigt", da det sikkert er det korrekteste. Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale de Forslag, der ere stillede af det ærede Medlem og mig.

Jeg kan ikke lade være med et Par Ord at omtale det Foredrag, vi nylig hørte af det ærede kjøbenhavnske Medlem (Oct. Hansen). Jeg tror, at dette og hans Forslag hviler paa en ganske urigtig Forudsætning. Han ønskede jo, at man nu i Loven skulde indføre den Bestemmelse, at den Vigning, her er Tale om, ikke skulde kunne benyttes til Bedste for ny Kirkers Opførelse, og det ærede Medlem gik saa vidt, at han sagde, at det her foreslaede næsten skulde være grundlovsstridigt. Han argumenterede saaledes, at efter Grundloven kan ingen Stat paalægges uden ved Lov, og da vi ingen Lovhjemmel have til at lægge Vigning paa Folk til ny Kirker, saa kan det ikke ske uden ved Lov. Det ærede Medlem sagde, at i saa Henseende var det noget nyt, der var indført ved Loven af 1888, da man her i Kjøbenhavn jo erkendte, at saadanne Signingsbidrag kunde lægges paa Befolkningen til Bedste for ny Kirker, og det mente han, at man nu skulde komme bort fra. Jeg ser nu ingen for Grund til, at Lovgivningsmagten i 1897 skulde behandle dette Forhold anderledes end i 1888, og det forekommer mig, at de samme Grunde, som den Gang talte for, at man erkendte, at Bidrag til ny Kirker maatte kunne paalægges ved Vigning, ogsaa maatte opfordre Rigsdagen til nu at gøre det samme. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlems Fejlsyn bestaar deri, at han tror, at det var noget nyt, der indførtes ved Loven af 1888 med saadanne Signingsbidrag til ny Kirker. Det ærede Medlem har Ret i, at man kan ikke paalægge Statter uden ved Lov, men det ærede Medlem glemmer, at Retstilstanden paa Kirkens Omraade netop er den, at den hjemler og som Retshæder har en Beføjelse for de kirkelige Myndigheder til at udskrive saadanne Signingsbidrag. Der have vi Retshjemmelen, som gør det uforlødent at søge en Lov i det særlige Tilfælde, og hvis det nu er saa, at dette er Kirkens Ret fra gammel Tid, at den gennem sine kirkelige Myndigheder kan ligne paa den Maade, saa kræves der ingen yderligere Lov

for at gøre det, tværtimod vil jeg sige, at saa beskyttes Kirken ved den anden Grundlovsbestemmelse om, at Kirkens Forsatning skal ordnes ved Lov. Thi denne Bestemmelse er ikke blot et Løfte om, at saadant skal ske, men ogsaa en Hævdelse af, at indtil denne Forsatning er kommen, bevarer Kirken sin gamle Retstilstand, og det bliver Spørgsmaalet, om vi saa ikke ere nødt til, indtil der gives en ny Lov, der affatter denne Kirkens Ret, at respektere de kirkelige Myndigheders Beføjelse til ved Vigning at stifte det fornødne til Kirkens Eksistens. Det er Spørgsmaalet, om man ikke maa erkende, at som det har været hidtil hos os, have de kirkelige Myndigheder haft denne Beføjelse. Jeg skal i saa Henseende nævne, at naar det ærede Medlem endog saa gik saa vidt, at han vilde bestride Kongens Ret — thi de kirkelige Myndigheder bunde i Kongen som øverste Herre — til at oprette ny Sogne og ny Sognemenigheder, saa kommer han ganske i Strid med hele den kirkelige Udvikling fra Reformationens Tid til Dato. Der har siden Grundlovens Givelse ikke været et Mennekte, der har rejst Tvivl om, at Kongen havde Ret til gennem sine kirkelige Myndigheder at bestemme, at ny Sogne skulde oprettes, og der er ingen, der har gjort Krav paa, at det skulde ske ved Lov. Det næste Strid bliver at stifte dette Sogn og denne Menighed en Kirke, og Himmelen til, at dette sker gennem de kirkelige Myndigheder, ligger ogsaa i den hidtil gældende Sædvaneret hos os. Det er udtrykkelig udtaalt, hvad angaar Bidrag til Kirkers Vedligeholdelse, i Christian V.s Lov, men denne Ret maa ikke tages som noget singulært, tværtimod kan den have sin naturlige Betydning deri, at man siger, at det maa være henlagt til de kirkelige Myndigheder at stifte Kirken de fornødne Eksistensmidler. Der have ingen andre Maader at stifte Kirken Midler paa end ad denne Vej og saa ved Understøttelse fra Staten. Men det, Staten skal yde, er kun en Understøttelse; selve Kirkens eget Fundament maa den stifte sig selv ved sine egne Myndigheder og ved Menighedens Medlemmer, og det har aldrig været bestridt, at den Ret havde Kirken. Indtil vi give en Lov, der siger, at det maa Kirken ikke gøre for Fremtiden, maa vi lade Kirken leve ved Hjælp af den kirkelige Myndighed og de kirkelige Midler, den kan benytte. Jeg skal ikke pege paa, at det i den sidste Tid synes, at Staten endog saa vilde unddrage sig fra at give den Understøttelse, den hidtil har ydet Kirken. Det var mig kært at høre den ærede Kultusminister i Gaar fremhæve, at han ønskede